

på lett finne ut hvor de var (og hvor kidnapperne - eller hundene - hadde ført dem).

Også noen tenåringer ønsket at familien skulle bruke sporingsapper og måtte overbevise foreldrene om å bruke appene.

En tenåringsjente sa hun hadde aktivert stedsdeling på Snapchat for sin egen sikkerhet, og beskrev at «hvis det er noe som skjer meg, da, så er det alltid noen som vet hvor jeg er».

Men én av fedrene vi snakket med, poengterte at denne typen apper kanskje ikke nødvendigvis gjør barn tryggere. Som han sa: «Jeg tror det gir en falsk trygghet hvis vi lærer dem at på denne klokken her så kan jeg alltid se hvor du er. [...] Jeg får jo ikke hjulpet dem hvis jeg ikke er der.»

Hvis foreldre og barn stoler for mye på sporingsapper, lærer da barn hva de skal gjøre i utrygge situasjoner?

Plattformene tjener på din bekymring

Spørsmålet blir da: Blir vi egentlig tryggere av disse appene, eller skapes opplevelsen av utrygghet av appene som jo tjener på å gjøre oss redde?

Selv om familiene som brukte disse appene, brukte dem for å vise omsorg for hverandre, er det viktig å huske på at appene er utviklet med økonomiske interesser for øye.

I reklamen for den utbredte overvåkingsappen *Life360* er det tydelig at

plattformen fremstiller seg selv som en løsning på usikkerhet og utrygghet. Plattformen har for eksempel et gullabonnement som både beskrives som «Perfekt for familier», og «Gullstandarden for trygghet i familien» som kan gi deg «ekstra ro i sjelen». En ro du vel å merke skal betale for.

Jo mer du betaler, desto tryggere er familien din, ifølge plattformens logikk.

Men det er ikke bare i kroner du betaler for å bruke disse plattformene, du betaler også i data. Det er gull verdt for plattformene at de får data om hvor foreldre, barn og besteforeldre beveger seg rundt. For hvis du bruker en app til å se hvor dine kjære er, så betyr det at også appen vet hvor de er og hvor de har vært - og denne informasjonen selges ofte videre.

Det er med andre ord en god deal for plattformene at du tror du trenger dem for å holde deg og familien din trygg.

Hvis foreldre og barn stoler for mye på sporingsapper, lærer da barn hva de skal gjøre i utrygge situasjoner?

Nei, Aftenposten. Det er ikke jeg som roter med fakta.

Hvis Aftenposten mener resultatene er gode nok etter mer enn 50 års innvandring, får det stå for deres regning.

Debatt

Erlend Wiborg

innvandringspolitisk talsperson,
Fremskrittspartiet

Aftenpostens Joacim Lund går til angrep på meg fordi jeg viser til tall Fremskrittspartiet har bestilt fra Statistisk sentralbyrå (SSB). Det er et merkelig angrep.

For det første: Jeg har ikke hevdet at «alle pakistanere» er en belastning. Mange er godt integrert og bidrar bra i samfunnet. Det jeg har pekt på, er at SSBs tall for innvandrere fra Pakistan i alderen 25 til 61 år viser at de samlet mottar mer i overføringer enn de betaler inn i skatt i det regnskapet SSB har laget for oss.

Dette er viktige tall. Altfor ofte er innvandringsdebatten basert på ønsketenkning, ikke på fakta og realiteter.

For det andre prøver Lund å avlede debatten ved å late som om dette ikke er et problem fordi etterkommere på enkelte områder gjør det bedre enn foreldregenerasjonen. Ja, heldigvis gjør mange det, og det er positivt.

Men bildet er ikke så enkelt som Lund vil ha det til. På flere områder ser vi også alvorlige utfordringer i neste generasjon, blant annet knyttet til kriminalitet som er større hos annengenerasjonsinnvandrere enn førstegenerasjons. Derfor holder det ikke å late som om tiden alene løser integreringsproblemene.

Det endrer uansett ikke hovedpoenget, tvert imot.

Når en gruppe som begynte å komme til Norge som arbeidsinnvandrere allerede på 1970-tallet, fortsatt kommer dårlig ut i et regnskap som ser på folk i beste yrkesaktive alder, da er ikke det et tegn på vellykket integrering. Tall fra SSB

viser at blant pakistanere i Norge i yrkesfør alder (15-74 år) er kun 40,1 prosent i full jobb, og blant kvinner er yrkesandelen på kun 24,5 prosent. Tilsvarende tall for svensker er 64,7 prosent (kvinner 59 prosent) og indere 60,8 prosent (45,6 prosent for kvinner).

Dette er tegn på at integreringen har feilet og endringer må til. Det å fortsette med en naiv innvandringspolitikk og spesielt en ukritisk familiejenforening som gjør at integreringen må starte på nytt, er uansvarlig. Blant pakistanere er det kun 3,1 prosent som gifter seg med øvrig befolkning.

Det tredje poenget Lund hopper elegant over, er at dette bare er et begrenset inntektsregnskap. Det omfatter ikke hele kostnadsbildet knyttet til innvandring, integrering og bruk av offentlige tjenester. Han har derfor heller ikke dekning for å bagatellisere utfordringen. For merkostnadene til politi, rettsvesen, skole, barnevern og så videre er enorme når det gjelder innvandring. Dette kommer i tillegg.

Det er ikke «usobert» å peke på slike fakta. Det usobre er å gå til angrep på budbringeren fordi tallene er politisk ukomfortable.

Frp har i flere tiår sagt at integrering må måles i resultater, ikke i gode intensjoner eller ønsketenkning. Hvor mange er i jobb? Hvor mange forsørger seg selv? Hvor mange lever av egne inntekter fremfor offentlige ytelser? Aksepteres grunnleggende norske verdier?

Det er den virkelige testen.

Hvis Aftenposten mener resultatene er gode nok etter mer enn 50 års innvandring, får det stå for deres regning. Men de kan ikke afveie SSB-tall som «ikke fakta» bare fordi de ikke liker hva tallene viser.

Fakta er fortsatt fakta, også når de er politisk ukomfortable.

Frp har i flere tiår sagt at integrering må måles i resultater, ikke i gode intensjoner eller ønsketenkning, skriver Erlend Wiborg (Frp). Foto: Olav Olsen